

Леді Ф.

Дарина Березіна

Яка ж то марудна й невдячна справа –
Повставати з попелу безугаву,
Себе переписувати, мов книгу –
Неначе риба, що б'ється в кригу,
Немов трава, що росте крізь камінь —
Хапаючись вкотре за небо руками...
Тягти себе – вище, тягти себе – вгору,
Усупереч вашому дружньому хору,
Крізь поглядів лезо, і споминів безум...
Як вірити в те, що знову –
воскресну?..
... Хрест мій –
Такий, як у інших феніксів всіх без винятку –
Цілком злочинна байдужість до власного вигляду.
Не модні
Бездодні
У цьому
Сезоні
І відчай – то день вчорашній.
Не кажучи вже про звичку несхвальну
До привселюдного самоспалення,
Від диму заходячись кашлем...
...Отже –
Нащо?..
Вперто і гордо,
Знову і вкотре,
Рваним акордом
Кров'ю з аорти,
Болю мій, болю,
Бою мій, бою.
Доля героя –
Бути собою.
Душить болото
Право на спротив.
Знаю достоту
Ціну свободи –
... Ціну скорботи ...

Хто ти -

Той, що знов розкладає ватру,

З якої вкотре мені - чи варто?

З якої — вкотре - чи стане сили?

... У світі димно і сутінково

І ні знамень, а ні див навколо.

Лиш полум'я.

Попіл.

Крила.